

words

คำคืนนี้อาจจบด้วยความตาย  
เพราะที่นี่ไร้ทางหนีและยังมีฆาตรกร!



ทางหนีที่ตาย

เทย์เลอร์ อดัมส์ เขียน    พิมาณ เล่าหะพิจิตรพงศ์ แปล

“You want to know the secret to ruining your life?  
It’s never one big black-and-white decision.  
It’s dozens of little ones that you make every single day.  
It’s excuses, in my case. Excuses are poison.”

“อยากรู้เคล็ดลับในการทำลายชีวิตของตัวเองไหมล่ะ  
เรื่องนั้นไม่ใช่การตัดสินใจชี้เป็นชี้ตายครั้งใหญ่เพียงครั้งเดียวหรอก  
แต่เป็นการตัดสินใจเล็ก ๆ น้อย ๆ หลายครั้งที่เรากำทุกวัน  
ซึ่งในกรณีของฉันส่วนใหญ่ก็คือข้ออ้างนั่นแหละ ข้ออ้างเป็นเหมือนยาพิษ”

— เทย์เลอร์ ออัมส์



words

words without boundaries

# ทางหนีที่ตาย No Exit

เทย์เลอร์ อัดัมส์

เขียน

พิมาน เลาเหะพีริตรพวงค์

แปล

“ผมชอบแนวปริศนาฆาตกรรม” เขาหยุดคิด  
“แต่เอาจริง ๆ ถ้าจะบอกตามตรง ผมก็ไม่ค่อยอ่านเท่าไร  
ผมว่าตัวเองคงชอบแค่ *ไเอเดีย* ของปริศนาฆาตกรรมนั่นแหละ”  
- เทย์เลอร์ อัดัมส์

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต



## ทางหนีที่ตาย

NO EXIT

## words

โมเดิร์นบุ๊คส์โฮมวอร์ค คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks  Words publishing

NO EXIT © Taylor Adams 2017

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8722-3

---

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทโฮมวอร์ค คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ ปุณยภา เหล่าเจริญวงศ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรรัตน์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร

ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร สุภาวดี สุขสมัย, กมลวรรณ สมรูป

# คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อประตูบานหนึ่งปิดลง ประตูอีกบานย่อมเปิดขึ้น  
เมื่อทางออกของปัญหาหนึ่งถูกสกัดกั้น ก็ย่อมถึงเวลาที่จะต้องตามหา  
หนทางอื่นๆ  
คำถามคือ ถ้าหนทางนั้นทั้งยากลำบากและเสี่ยงตาย คุณยังจะกล้า  
ไขว่คว้ามันไว้หรือเปล่า

ท่ามกลางสถานการณ์ไร้ทางหนีที่ดูสิ้นหวัง หญิงสาวคนหนึ่งต้อง  
ต่อสู้เอาตัวรอด หาพันธมิตร พร้อมๆ กับช่วยเหลือเด็กที่ถูกลักพาตัวมา  
โดยไม่ให้คนร้ายจับได้และหันมาเล่นงานเธอเป็นรายต่อไป แต่เธอจะทำ  
ได้อย่างไร ในเมื่อไม่สามารถไว้ใจใครได้เลย

นับจากวินาทีนั้น ทุกการตัดสินใจคือเดิมพันอันแสนอันตราย เพราะ  
ชีวิตของพวกเธอกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย และทุกการเคลื่อนไหวก็มีราคา  
ที่ต้องจ่าย!

ทางหนีที่ตาย คือนิยายที่จะพาคุณไปสำรวจสัญชาตญาณการเอาตัวรอด  
ของมนุษย์ ว่าจะสิ้นสุดลงที่ตรงไหนเมื่อถูกบีบให้ต้องดิ้นรนจากความตาย  
ที่อยู่ห่างแค่เอื้อม และเมื่ออ่านจบ คุณอาจได้พบว่าสถานการณ์ไร้ทางออก  
ก็สามารถมีบทสรุปที่ต่างไป หากเราหาญกล้ามากพอ

# คำนำผู้แปล

หนังสือเล่มนี้เล่าเรื่องราวของนักศึกษาศิลปะ ดาร์บี ทอร์น ผู้ขับรถไปติดหิมะอยู่บนเขาทางไกล แล้วบังเอิญไปค้นพบแผนลักพาตัวเด็กเข้า หลังจากนั้นก็เกิดสถานการณ์ระทึกขวัญอย่างต่อเนื่องตามมา เมื่อเธอพยายามจะช่วยเด็กและเอาชีวิตรอดจากคนร้าย แม้ว่าจะไม่มีทางหนีออกไปไหนได้ก็ตาม

ผู้แต่ง เทย์เลอร์ อดัมส์ ใช้กลวิธีเล่าเรื่องนี้ราวกับเป็นภาพยนตร์ เขียนบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหนึ่งคืนเหมือนมีกล้องคอยจับภาพตัวละครทุกฝั้ว บางฉากมีรายละเอียดราวกับซูมเข้าไปยังจุดเล็กๆ ที่เขากำลังพูดถึง บางฉากอธิบายให้เห็นภาพกว้างๆ ราวกับซูมออกมา ทุกการเคลื่อนไหวมีเสียง กลิ่น และรสชาติ ทุกอารมณ์ความรู้สึกถูกพรรณนาเปรียบเปรยอย่างกระจ่างชัดในใจผู้อ่าน นี่เป็นนิยายที่เดินเรื่องเร็ว กระชับ และลื่นไหลต่อเนื่องจนคุณอาจวางไม่ลง

ทางหนังสือได้ได้รับการดัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์ออกฉายเมื่อปี 2022 ในชื่อ *No Exit* ผู้แปลยังไม่เคยดูหนังเรื่องนี้ จึงไม่รู้ว่า จะเปรียบเทียบกับนิยายต้นฉบับอย่างไร แต่ผู้แปลมั่นใจอย่างหนึ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะให้ประสบการณ์ลึ้นระทึกไม่ต่างจากการชมภาพยนตร์ระทึกขวัญเรื่องใดๆ อย่างแน่นอน

พิมาน เลาะห์พิจิตรพงศ์

แต่ไร้ลึย



ส่ง : 23/12 18.52 น.

ถึง : Fat\_Kenny1964@outlook.com

จาก : amagicman13@gmail.com

เราจะลงมือคืนนี้ แล้วคงต้องหาที่กบดานสักสองสามสัปดาห์ และผมต้องรู้ —  
ให้แน่ชัดว่า — เราจะได้ตามที่คุยกันไว้หรือเปล่า ส่งตัวเลขมาให้ผม จากนั้น  
ก็ลบอีเมลฉบับนี้ แล้วผมจะลบอีเมลที่ได้มาเหมือนกัน

ผมติดอยู่ที่จุดพักรถกลางป่าเขาในโคโลราโด พายุหิมะแรงขึ้นเรื่อยๆ  
และผมกำลังจะลงมือทำสิ่งที่ไม่อาจแก้ไขได้

อ้อ แล้วก็สุขสันต์วันคริสต์มาสนะ

คำ

## 19.39 u.

23 ธันวาคม

“ไปตายซะ บิง คროสบี<sup>1</sup>”

ดาร์บี ทอร์น ขับขึ้นเบ็กโบนพาสมาได้หกไมล์ เมื่อที่ปิดน้ำฝนกระจากหน้ารถของเธอหัก และเสียงเบสแบรีโตนนั้นเริ่มเข้าสู่คอร์สท่อนที่สอง เห็นๆ กันอยู่ว่าเขาได้คริสต์มาสที่มีหิมะขาวโพลน<sup>2</sup> สมใจอยากแล้วนี่ น่าจะหยุดรถสักทีนะ

เธอคงไม่วิหุ (ซึ่งไม่เจออย่างอื่นนอกจากเสียงคลื่นรบกวน) แล้วมองไปปิดน้ำฝนข้างซ้ายสะบัดร่องแร่งราวกับข้อมือที่หัก เธอคิดจะจอดรถแล้วใช้เทปการซ่อมมัน ทว่าไม่มีไหล่ทางเลย – มีแค่คันทางการแข่งน้ำแข็งโศโครกที่บีบเข้ามาทั้งด้านขวาและซ้าย แต่ถึงอย่างไรเธอก็ไม่กล้าหยุดอยู่ดี ตอนเธอซึ่งผ่านเมืองยิปซัมเมื่อเก้าสิบนาทีก่อน เกล็ดหิมะยังมีขนาดใหญ่และเปียกชุ่ม แต่กลับเล็กลงและหายาบขึ้นเรื่อยๆ ขณะเธอขับไต่ระดับความสูงมา ตอนนีหิมะดูพร่างพรายจากไฟหน้ารถที่กำลังวิ่งเร็วจี้ ราวกับดวงดาวพุ่งเข้าสู่กระจกหน้า แล้วเลือนหายไปด้วยความเร็วแสง

เขตโลโซกันลื่น คือป้ายเตือนสุดท้ายที่เธอเห็น

ดาร์บีไม่มีโชรด์ยางล้อเพื่อลุยหิมะ อย่างน้อยก็ยังไม่ในตอนนี้ เธอเรียนอยู่ชั้นปีสองที่ซียูโบลเดอร์ และไม่เคยมีแผนจะทะเลนอกออกไปนอกวิทยาเขตไกลกว่าร้านราล์ฟพาร์ฟิตเวย์ เธอจำได้ว่าตัวเองเดินกลับจากที่นั่นเมื่อเดือนก่อน กึ่งเมา พร้อมกลุ่มคนกึ่งเพื่อนที่เอะอะมะเทิงจากหอของเธอ และเมื่อหนึ่งในนั้นถาม (ด้วยท่าทีกึ่งโลโซใจไยดี) ว่าเธอวางแผนจะไปไหนในช่วงวันหยุดคริสต์มาส ดาร์บีก็ตอบทื่อๆ ว่าพระเจ้าคงต้องลงมือเอง จึงจะทำให้เธอกลับบ้านในยุทธหัตถีได้

---

<sup>1</sup> Bing Crosby (ค.ศ. 1903 - 1977) นักร้องและนักแสดงชาวอเมริกัน

<sup>2</sup> อ้างอิงถึง *White Christmas* เพลงดังของบิง คโรสบี

และปรากฏว่าพระเจ้าทรงฟังอยู่ เพราะพระองค์ประทานมะเร็งบัตถ์อ่อน  
ระยะสุดท้ายให้แก่แม่ของดาร์บี

เธอรู้ข่าวนี้เมื่อวาน

ผ่านข้อความ

**ครีต ๆ** ไปปิดน้ำฝนที่หักงอผาดกระຈกอีกครั้ง แต่เกล็ดหิมะแห้งพอ  
และรถก็วิ่งเร็วพอ จนหิมะเกาะค้างบนกระຈกหน้ารถไม่ได้ ปัญหาที่แท้จริง  
คือหิมะที่สะสมบนถนนต่างหาก เส้นแบ่งเลนสีเหลืองถูกสีขาวของหิมะตกใหม่  
หนาหลายนิ้วดับลงไปแล้ว และดาร์บีก็รู้สึกว่แซสซีของรถฮอนด้า ชีวิต  
ครูดกับผิวหิมะอยู่เนือง ๆ พร้อมส่งเสียงตอบราวกับไออย่างมีเสมหะ และ  
อาการแย่งทุกครั้งด้วย ครั้งล่าสุดเธอรู้สึกว่พวงมาลัยสั่นระหว่างนิ้วที่กำแน่น  
หากหิมะหนากว่านี้อีกนิ้วเดียว เธอจะติดอยู่บนนี้ ที่ความสูงเก้าพันฟุต  
เหนือระดับน้ำทะเล เหลือน้ำมันเพียงหนึ่งในสี่ของถัง ไม่มีสัญญาณ  
โทรศัพท์มือถือ และมีเพียงความคิดว่วุ่นใจอยู่เป็นเพื่อน

รวมทั้งเสียงดังอีกทีกของบิง ครอสบี ด้วยละมั้ง เขาควรวณูคอรัส  
ท่อนสุดท้าย ขณะที่ดาร์บีจิบกระหิงแดงอุ่น

**ครีต ๆ**

การขับรถเป็นแบบนี้มาตลอดทาง – ถ่างตาขับตะบึงจนทุกอย่างพรำมัว  
ผ่านที่ราบคลุมด้วยไม้พุ่มเตี้ยและเชิงเขาไม่รู้กัไมล์ต่อกัไมล์ ไม่มีเวลาให้  
หยุดพัก สิ่งเดียวที่เธอกินวันนี้คือยาไอบูโพรเฟน เธอเปิดโคมไฟตั้งโต๊ะทิ้งไว้  
ในหอ แต่นึกได้อีกทีกระหว่างที่ขับออกจากลานจอดรถรายเดน – ซึ่งไกล  
เกินกว่าจะกลับไปแล้ว เธอรู้สึกถึงกรดไหลย้อนขึ้นมาถึงคอ เพลงเถื่อน  
ของวงสกูลยาร์ดดีอีโวลส์และมายเคมีคอลโรมานซ์เปิดวนไปเรื่อยบนไอพอด  
(ซึ่งตอนนี้แบตหมดแล้ว) เธอเหยียบคันเร่งผ่านบรรดาป้ายบอกทางสี่เหลี่ยม  
ที่มีภาพโฆษณาฟาสต์ฟู้ดซีดจาง เมืองโบลเดอร์หายไปจากกระຈกมองหลัง  
ราวเที่ยงวัน จากนั้นก็เป็นขอบฟ้าชมพูขมัวของเดนเวอร์กับฝูงเครื่องบินเจ็ต  
ที่ถูกสั่งห้ามบิน และในที่สุดก็ผ่านยิปซัม เมืองเล็ก ๆ เบื้องหลังม่านหิมะ  
โปรยปราย

**ครีต ๆ**

เพลงไวต์คริสต์มาสของบิง ครอสบี ค่อยๆ เบาจนเจียบหายไป และเพลงเทศกาลเพลงต่อไปก็ดังขึ้นมา เธอฟังเพลงพวกนี้มาส่องรอบแล้ว

รถฮอนด้าของเธอแฉลบซ้ายกะทันหัน กระทั่งแดงกระฉอกใส่ตัก พวงมาลัยก็แข็งค้างอยู่ในกำมือ เธอออกแรงสู้กับรถอย่างอกสั่นขวัญแขวน อยู่ชั่วขณะ (หักรถไปตามการไถล ต้องหักไปตามการไถล) ก่อนจะพลิกกลับมาควบคุมได้ ขณะยังคงมุ่งหน้าขึ้นเขาต่อไป – แต่เริ่มช้าลง และเริ่มเสียหลัก

“ไม่ ไม่ ไม่” เธอเหยียบคันเร่ง

ยางสำหรับทุกสภาพอากาศเกาะถนนอยู่ชั่วขณะ แล้วก็ปลอยล้อฟรีบนเลนหิมะ จนรถยกตัวกระตุกอย่างรุนแรง ไอน้ำพุ่งขึ้นมาจากฝากระโปรงหน้า

“ไม่เอาน่า บลู –”

**ครี๊ดๆ**

เธอตั้งชื่อรถคันนี้ว่าบลู ตั้งแต่ได้มาสมัยเรียนมัธยมปลาย ตอนนั้นเธอตะแค้นเร่งเบาๆ เพื่อหยั่งการตอบสนองของระบบการยึดเกาะล้อกับพื้นถนน หิมะสองสายกระเด็นขึ้นมาให้เห็นในกระจกมองหลัง พร้อมสะท้อนแสงสีแดงสดจากไฟท้าย เกิดเสียงสั่นระรัวรุนแรง – โครงล่างของบลูครูดกับพื้นผิวหิมะอีกครั้ง รถกระเด้งกระสนและแกว่งไปมา ตอนนี้งีบจะเหมือนเรือแล้ว และ –

**ครี๊ด –**

– ใบปัดน้ำฝนซ้ายหักหลุด แล้วหมุนคว้างไป

ดาร์บีใจแป้ว “โอ๊ย เวิร์แล้ว”

ตอนนี้เกล็ดหิมะที่ตกลงมาค้างอยู่บนซีกซ้ายของกระจกหน้ารถ และทับถมกันอย่างรวดเร็วบนกระจกซึ่งไร้ที่ปัดน้ำฝนป้องกัน เธอสูญเสียความเร็วมากเกินไป ภายในไม่กี่วินาทีทัศนวิสัยบนทางหลวงรัฐหมายเลขเจ็ดก็แคบลงเหลือเพียงภาพอุโมงค์ ดาร์บีชกพวงมาลัย แตรดังลั่น ทว่าไม่มีใครได้ยิน

แบบนี้แหละที่ทำให้คนตายกัน เธอคิดพลางตัวสั่น ท่ามกลางพายุหิมะ คนติดอยู่ข้างนอกในพื้นที่ชนบทและน้ำมันหมด

พวกเขาแข่งตาย

เธอจับกระตึงแดง – ซึ่งว่างเปล่า

เธอตกปิตุวิหยา เอนตัวไปทางฝั่งที่หนึ่งผู้โดยสารเพื่อมองถนน แล้วพยายามนึกให้ออกว่า – รถคันสุดท้ายที่เธอเห็นวันนี้เป็นรถอะไร ย้อนกลับไปที่ไมล์กันนะ คงเป็นรถไถหิมะคันสีส้มที่แฟนสต็อกเกอร์ชดศ.<sup>3</sup> ไว้บนประตู ซึ่งกำลังวิ่งชิดขอบถนนเลนขวาและแฟนเศษละอองน้ำแข็งออกมา เธอเห็นรถนั้นมาอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงแล้ว ตั้งแต่ตอนที่ยังมีแสง

ตอนนี้ดวงอาทิตย์เป็นแค่ตะเกียงสีเทาซ่อนตัวอยู่หลังยอดเขาแหลมๆ และท้องฟ้าก็หมองมัวเป็นสีม่วงซ้ำ ต้นสนที่ถูกแช่แข็งกลายเป็นภาพเงาที่บหักๆ และที่ลุ่มเบื้องล่างก็มืดหายไปไหนเลย อุณหภูมิคือ 4 องศาจากที่เห็นบนป้ายของปั๊มน้ำมันเชลล์ซึ่งเธอขับผ่านมาเมื่อสามสิบไมล์ก่อน ตอนนี้อาจจะเย็นกว่านั้นแล้ว

จากนั้นเธอก็เห็นบางสิ่ง นั่นคือป้ายสีเขียวที่ฝังอยู่ครึ่งหนึ่งในกองหิมะริมทางฝั่งขวา ป้ายนี้ค่อยๆ คืบเข้ามาหาเธอ ขณะสะท้อนแสงจากไฟหน้าเลอะๆ ของรถฮอนด้า พร้อมข้อความว่า **365 วันตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุถึงตายครั้งสุดท้าย**

ตัวเลขของคลาตเคลื่อนไปสองสามวันเนื่องจากพายุหิมะ แต่เธอก็ยังคิดว่ามันชวนสยองอยู่ดี หนึ่งปีพอดิบพอดี ทำให้คืนนี้กลายเป็นเหมือนวันครบรอบอันน่าหดหู่ เธอรู้สึกว่ข้อความนี้สื่อสารกับเธอโดยตรงแบบแปลกๆ เหมือนหนึ่งในภาพพิมพ์ฝนจากหินหลุมศพที่เธอทำ

และมีอีกป้ายอยู่ข้างหลัง

**จุดพักรถอยู่ข้างหน้า**

<sup>3</sup> CDOT ย่อมาจาก Colorado Department of Transportation กรมการขนส่งรัฐโคโลราโด

\* \* \*

จุดพักรถที่ไหนก็ดูเหมือนกันไปหมด

อาคารยาวเหยียดหนึ่งหลัง (ประกอบด้วยศูนย์บริการนักท่องเที่ยว หอสังเกตการณ์ อาคารมีร้านสะดวกซื้อหรือร้านกาแฟที่ดำเนินการโดยอาสาสมัคร) ชุกอยู่ท่ามกลางดงสนที่ถูกลมโหมกระหน่ำและหน้าผาหินแตกๆ มีเสาธงเปล่าหนึ่งต้น แผ่นวงไม้โบราณหน้าตาคล้ายกลอง รูปหล่อสัมฤทธิ์ของกลุ่มคนที่ถูกหิมะฝังจนถึงเอว ซึ่งเป็นศิลปะที่สร้างขึ้นจากภาพประชาชน เพื่อยกย่องหมอหรือผู้บุกเบิกประจำท้องถิ่นสักคน และมีลานจอดรถที่แยกออกมาพร้อมรถไม้ก็คันจอดอยู่ – คงเป็นผู้ขับขี่ที่ต้องติดอยู่ที่นี่เหมือนเธอ ขณะรอให้รถไถหิมะมาถึง

ดาร์บีขับผ่านจุดพักรถมาหลายแห่งตั้งแต่เมืองโบลดอร์ บางจุดใหญ่กว่านี้ ส่วนใหญ่ดีกว่านี้ และทุกจุดเปลี่ยนน้อยกว่านี้ แต่ดูเหมือนว่าที่นี่จะเป็นจุดที่โชคชะตาเลือกไว้ให้เธอ

**วงแหวน ป้ายสีน้ำเงินถาม มีกาแฟฟรีข้างใน**

และป้ายที่ใหม่กว่า ประทับตรานกอินทรีของกระทรวงความมั่นคงแห่งมาตุภูมิในสมัยรัฐบาลบุชเขียนว่า **เห็นอะไร โปรดให้ข้อมูล<sup>4</sup>**

ป้ายสุดท้ายที่ปลายทางเบี่ยงเป็นรูปตัวที ซึ่งบอกทางให้รถบรรทุกและรถแคมเปอร์เลี้ยวซ้าย ส่วนรถที่เล็กกว่าให้เลี้ยวขวา

ดาร์บีเกือบชนป้ายนั้นล้ม

ตอนนี้กระจกหน้ารถของเธอที่ไปหมดเพราะหิมะหนา – ที่ปัดน้ำฝนด้านขวาก็เริ่มใช้การไม่ได้เช่นกัน – เธอจึงหมุนกระจกหน้าต่างข้างเธอลงแล้วใช้มือปัดเป็นวงกลมบนกระจก รวากับกำลังหาเส้นทางผ่านกล่องเรือดำน้ำ เธอไม่เสียเวลาหาช่องจอดรถด้วยซ้ำ – คงไม่มีทางเห็นเส้นทางที่ทาสีไว้และหมอนกันล้อจนกว่าจะถึงเดือนมีนาคม – เธอค่อยๆ ขับบลูเข้าไปจอดข้างรถตู้

---

<sup>4</sup> SEE SOMETHING? SAY SOMETHING. เป็นแคมเปญต่อต้านการก่อการร้ายหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน 2001

สี่เท่าไว้หน้าต่างคันหนึ่ง

เธอดับเครื่องยนต์และปิดไฟหน้ารถ

เงียบสนิท

มือของเธอยังสั้นอยู่ เพราะอะตรินาลินตกค้างจากการไถลครั้งแรก เธอบีบมือให้แน่นกำปั้น เริ่มจากข้างขวา ตามด้วยข้างซ้าย (หายใจเข้า นับห้า หายใจออก) แล้วเฝ้ามองเกล็ดหิมะทับถมกันบนกระจกหน้ารถ ภายในลิบวินาที่วุ่นวายที่เธอปิดไว้ก็หายไป สามลิบวินาที่ต่อมาเธอก็ถูกฉีกอยู่ใต้กำแพงน้ำแข็งซึ่งมีดลงเรื่อยๆ ขณะเผชิญกับความจริงที่ว่าเธอคงไปไม่ถึงเมืองโพรว รัฐยูทาห์ ก่อนเที่ยงวันรุ่งขึ้นแล้ว เวลาถึงโดยประมาณ ที่ดูเป็นการมองโลกในแง่ดีนี้ขึ้นอยู่กับการว่าเธอจะเร่งแข่งพายุหิมะข้ามแบ็กโบนพาสได้ก่อนเที่ยงคืน แล้วไปถึงเมืองเวอร์นัลทันเวลานอนพักเอาแรง ตอนตีสามหรือไม่ ตอนนั้นเกือบสองทุ่มแล้ว แม้ว่าเธอจะไม่หยุดแวนนอนหรือฉี่เลย เธอก็จะไปไม่ทันคุยกับแม่ก่อนการผ่าตัดครั้งแรกอยู่ดี ประตุแห่งโอกาสนั้นถูกปิดไปอย่างไม่มีกำหนดแล้ว เช่นเดียวกับเส้นทางข้ามเขาอีกเส้นบนแอปรายงานข่าวของเธอ

จันทหลังผ่าตัดแล้วกัน

เอาไว้ตอนนั้นแหละ

ตอนนี้รถฮอนด้าของเธอมืดสนิท หิมะอัดแน่นบนกระจกจรดทุกด้าน ราวกับถ้ำอาร์กติก เธอดูไอโฟน หยิบดาอยู่ท่ามกลางแสงเรืองของไฟฟ้า - ไม่มีสัญญาณ และแบตเตอรี่เหลือเก้าเปอร์เซ็นต์ ข้อความสุดท้ายที่เธอได้รับยังคงเปิดอยู่ เธออ่านข้อความนั้นครั้งแรกบนทางหลวงแถวๆ เมืองยิปซัม ขณะอยู่บนทางข้ามน้ำที่ลื่นเพราะน้ำแข็ง พลังเร่งความเร็ว 85 ไมล์ต่อชั่วโมง โดยมีจอลึกๆ สั่นไหวอยู่ในฝ่ามือ ข้อความเขียนว่า **ตอนนี้แม่โอเคอยู่.**

ตอนนี้ นั่นเป็นคำขยายที่น่ากลัว และยังไม่ใช้ส่วนที่น่ากลัวสุดด้วยซ้ำ

เดวอน พี่สาวของดาร์บีคิดอะไรเป็นอีโมติคอน ข้อความและโพสต์ต่างๆ ในทวีตเตอร์ของเธอแทบไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน บ่อยครั้งมีแค่การพ่นคำฟุ้งเฟ้อโดยไม่พักหายใจ เพื่อพยายามประกอบเป็นความคิด



ที่ปะติดปะต่อกัน แต่ไม่ใช่ข้อความนี้ เดวอนเลือกสะกดคำว่าโอเคเต็มคำ และลงท้ายประโยคด้วยจุดเพื่อจบประโยค รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ ผังตัวอยู่ในห้องของดาร์บีราวกับแผลในกระเพาะอาหาร ไม่มีอะไรชี้ชัดได้ก็จริง แต่ถือเป็นเบาะแสว่าเรื่องอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลยูทาห์เวลลีย์ ไม่ได้อยู่ในระดับโอเคเลย แค่อธิบายผ่านแฟงแป้นพิมพ์ไม่ได้

คำโง่ๆ เพียงสี่คำ

ตอนนี้แม้อเคยู

ส่วนดาร์บีกลับมาอยู่ที่นี้ ลูกคนรองผู้ไม่เอาไหนติดอยู่ในจุดพักรถ อันเปลี่ยวร้าง ไตยอดเขาของแบ็กโบนพาส เพราะเธอพยายามแข่งกับ พายุหิมะล้างโลกข้ามเทือกเขาร็อกกี แล้วก็ต้องเสียท่า ทั้งติดอยู่เหนือ ระดับน้ำทะเลไม่รู้ตั้งกี่ไมล์ และยังถูกหิมะขังอยู่ในรถฮอนด้า ซีวิค ปี 1994 พร้อมกับที่ปัดน้ำฝนพังๆ แบตโทรศัพท์ใกล้หมด และข้อความก่อกวน ชวนให้กลุ้มใจ

ตอนนี้แม้อเคยู. ไม่ว่ามันจะหมายความว่าอย่างไรก็ตาม

ตอนเด็กๆ ดาร์บีหลงใหลในความตาย เธอไม่เคยสูญเสียปู่ตายาย ความตายจึงยังเป็นเพียงแนวคิดเชิงนามธรรม เป็นสิ่งที่ให้เข้าไปเยี่ยมชม และความตายจึงยังเป็นเพียงแนวคิดเชิงนามธรรม เป็นสิ่งที่ให้เข้าไปเยี่ยมชม และสำรวจประหนึ่งนักท่องเที่ยว เธอชอบทำภาพพิมพ์ฝนจากหินหลุมศพ – สิ่งนั้นคือเวลาที่เรานำกระดาษไรซ์เปเปอร์ไปแปะบนป้ายหลุมศพ แล้วใช้ ถ่านแท่งหรือสีเทียนสีดำฝนลงไปเพื่อพิมพ์รายละเอียดออกมา ภาพพวกนั้น สวยมาก ผลงานสะสมส่วนตัวของเธอมันเป็นร้อยชิ้น บางภาพใส่กรอบ บางภาพเป็นของคนที่ไร้ชื่อเสียง บางภาพก็เป็นของคนดัง เมื่อปีที่แล้วเธอถึงกับ กระโดดข้ามรั้วในเดนเวอร์เพื่อเข้าไปพิมพ์ภาพหินหลุมศพของบัพฟาโล บิลล์ ด้วยซ้ำ เธอเชื่อมั่นานแล้วว่านิสัยแปลกๆ ส่วนตัวเรื่องความหลงใหลในความตายของวัยรุ่นแบบนี่ จะช่วยให้เธอเตรียมใจได้ดีขึ้นเมื่อความตาย ของจริงเข้ามาในชีวิต

แต่ก็ช่วยไม่ได้เลย

เธอนั่งอยู่ในรถมืดๆ อ่านข้อความของเดวอนซ้ำๆ อยู่พักหนึ่ง แล้วก็ตระหนักว่าถ้าเธอยังอยู่ในห้องเย็นนี้ตามลำพังกับความคิดของตัวเองต่อไป

เธอก็จะเริ่มร้องไห้ และพระเจ้าทรงรู้ว่าในยี่สิบสี่ชั่วโมงที่ผ่านมาเธอร้องมา  
มากพอแล้ว เธอจะสูญเสียแรงใจไม่ได้ จะปล่อยให้ตัวเองจิตตกจมปลักไม่ได้  
อีกแล้ว ไม่เช่นนั้นคงได้เป็นเหมือนบลูที่จมอยู่ใต้หิมะหนา ห่างไกลจาก  
ความช่วยเหลือของผู้คน – คงโดนฝังจมถ้ายังคงปล่อยให้ตัวเองเป็นแบบนี้

หายใจเข้า นับห้า หายใจออก

สู้อต่อไป

เธอเก็บไอโฟนใส่กระเป๋า ปลดเข็มขัดนิรภัย สวมเสื้อกันลมทับเสื้อฮู้ด  
โบลเดอร์อาร์ตวอล์ก แล้วหวังว่านอกจากกาแฟฟรีที่โฆษณาไว้ จุดพักรถ  
ซ่อมซ่อมนี้จะมียาพยาบาลให้ใช้ด้วย

\* \* \*

ภายในศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เธอถามมนุษย์คนแรกที่เจอ แล้วเขาก็ชี้ไปยัง  
ป้ายเคลือบพลาสติกถูก ๆ บนผนังที่เขียนว่า วายวายสำหรับแขกของเรา  
อกินันทนจากการความร่วมมือระหว่าง ชสคด.และโรดคอนเน็กต์!

เขายืนอยู่ข้างหลังเธอ “คือ...เอ่อ ป้ายบอกว่ามีค่าใช้จ่ายนะ”

“ฉันจะจ่ายค่ะ”

“แพงเอาเรื่องนะ”

“ยังไงฉันก็จะจ่าย”

“เห็นนี่ไหม” เขาชี้ “3.95 ดอลลาร์ต่อสิบนาที –”

“ฉันต้องโทรศัพท์ให้ได้ค่ะ”

“คุณนานแค่ไหนล่ะ”

“ยังไม่รู้”

“เพราะถ้าโทร.นานเกินยี่สิบนาที เธอน่าจะซื้อโปรรายเดือนของ  
โรดคอนเน็กต์ ซึ่งราคาแค่สิบดอลลาร์ต่อ –”

“อะไรกันนักหนาเนี่ย พวก ฉันบอกว่าไม่เป็นไรไง”

ดาร์บีไม่ได้ตั้งใจแหวะใส่ เธอไม่ทันมองคนแปลกหน้ารายนี้ให้ติ  
จนกระทั่งเห็นเขาภายใต้แสงหลอดฟลูออเรสเซนต์ซีด ๆ – เขาเป็นชายวัย

หำลืบตอนปลย สวมแจ็กเก็ตคาร์ฮาร์ตลีเหล็อง ต่างหุขำงหนึ่ง และ  
ไว้เคราพะหงอกๆ ดูเหมื่อนโจรสลัดตาศอก เธอเตื่อนตัวเองว่ำเขำกัคง  
ติดอยู่ที่นั่นกัน และคงพยายามจะช่วยเหลือเธำนั้เอง

ไอโฟนของเธอจบัสัญญาณไวร์เลสไม่ได้เลย เธอโง่จด้วยนิ้วโป้ง  
รอให้สัญญาณปรากฏขึ้นมำ

แต่ไม่มีอะไรขึ้น

ชายคนนั้นกลับป้ย่งที่นั้งของเขา “กรรมตามทันสินะ”

ดาร์บีเหมินเขา

สถานที่นี้คงจะเป็นร้านกาแฟที่ป้กติเปิดในช่วงกลางวัน แต่ในตอนนี้  
ที่นั้กลับทำให้เธอนึกถึงสถานัิรถบั้หลังชั่วโมงทำการ – ดูสวำงไรและไร้ผู้คน  
ซุ้มกาแฟ (เอสเปรสโซฟัก) ถูกลือกไว้หลังประตุเหล็กม้วนรักษาความปลอดภัย  
เมื่องหลังซุ้มกาแฟเป็นเครื่องชงกาแฟระดับอุตสาหกรรมพร้อมปุ่มแอนะล็อก  
และถาดรองน้ำที่กลายเป็นสีดำ มีเพสตรี่เหม็นหืน และกระดานดำที่มีชื่อเมนู  
เครื่องดื่มหุๆ ราคาแพงสองสามรายการ

ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเป็นห้องห้องเดียว – ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า  
ยาวไปตามสันของหลังคา มีห้องน้ำสาธารณะอยู่ด้านหลัง มีเก้าอี้ไม้ โต๊ะกว้าง  
และมำนั่งตามแนวผนัง ใกล้เคียงมีตู้ขายของหยอดเหรียญและชั้นวางแผ่นพับ  
ข้อมูลการท่องเที่ยว ห้องนี้ให้ความรู้ลั้กทั้งแอ็ดและเว้งว้างพอกัน พร้อม  
กลั้นน้ำยาล้างห้องน้ำไลโซอลนุๆ

แล้วกาแฟที่ลั้ญญำกันไว้ละ บนเคาน์เตอร์หินก่อปูนของเอสเปรสโซฟัก  
มีถ้วยโฟมซ้อนเป็นต้ง กระดาษเช็ดปาก และกระดิกสองใบต้งอยู่บนแผ่น  
ให้ความร้อน โดยมีบานเหล็กม้วนกันอยู่ ใบหนึ่งติดป้ายว่ำโคฟี อีกลใบติดว่ำ  
โคโค

ลูกจ้างรัฐคนหนึ่งสะกดผิดทั้งสองคำเลย

ดาร์บีสังเกตเห็นปูนแตกที่ระดับข้อเท้า และหินก้อนหนึ่งเคลื่อน  
ออกมาจากที่ เตะที่เดียวคงทำให้หลุดออกมาได้ ซึ่งสร้างความรำคาญใจ  
ให้ส่วนย่ำคิดย่ำทำเล็ๆ ในสมองของเธออย่างยั้ง เหมือนความรู้สึกที่อยากจะ  
ต้งหนึ่งจุมกเล็บออกนั้นแหละ

เธอได้ยินเสียงหึ่งๆ เบาๆ ด้วยเช่นกัน คล้ายกับเสียงกระพือปีกของ ตั๊กแตน แล้วสงสัยว่าที่นี้กำลังใช้ไฟฟ้าสำรองอยู่หรือเปล่า เพราะนั่นอาจรีเซ็ต ระบบวายุพายุได้ เธอหันไปหาคนแปลกหน้าเคราพะ “คุณเห็นโทรศัพท์ หยอดเหรียญที่นี้บ้างไหม”

ชายคนนั้นเหลือบขึ้นมามองดาร์บี – อ้าว ยังอยู่ที่นี่อีกหรือ – แล้วเขาก็ส่ายหน้า

“โทรศัพท์ของคุณมีสัญญาณบ้างไหม” เธอถาม

“ไม่มีตั้งแต่ไวต์เบนด์แล้ว”

เธอใจหล่นวูบ ดูจากแผนที่ภูมิภาคบนผนังแล้ว จุดพักรถนี้มีชื่อว่า วานาปา (ซึ่งได้มาจากชาวไพลูต ชนเผ่าท้องถิ่น แปลคร่าวๆ ได้ว่า *ปีศาจน้อย*) ห่างไปทางเหนืออีกยี่สิบไมล์มีจุดพักรถอีกแห่ง – มีชื่อคล้ายคลึงกันคือวานาปานิ แปลว่า *ปีศาจใหญ่* – จากนั้นเมื่อลงจากเนินเขาไปอีกสิบไมล์ก็คือเมืองไวต์เบนด์ ทว่าในคืนก่อนวันหิมะล้างโลก หรือหิมะถล่มโลก หรือหิมะซิลลา หรือ ชื่ออะไรก็ตามที่บรรดานักพยากรณ์อากาศเรียก เมืองไวต์เบนด์ก็ควรจะอยู่ ห่างไกลพอๆ กับดวงจันทร์ –

“ผมรับสัญญาณได้ข้างนอกนะ” เสียงชายคนที่สองเอ่ย

จากข้างหลังเธอ

ดาร์บีหันไป เขาเอนตัวฟังประตูหน้า จับลูกบิดไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง เธอเดินผ่านเขาตอนเข้ามาภายในอาคารครั้งแรก (ฉันไม่เห็นเขาได้ยังไงกัน) ชายคนนี้ตัวสูง ไหล่กว้าง อายุมากกว่าเธอสักปีหรือสองปี เขาอาจเป็นหนึ่งในพวกสโมสรรายตามมหาวิทยาลัยที่เพื่อนร่วมห้องของเธอไปปาร์ตี้ด้วย เขามีผมหนาหิวเสยเรียบแปล้ สวมแจ็กเก็ตนอร์ทเฟลลีเขียว พร้อมรอยยิ้ม เขินๆ “แต่ขึ้นขีดเดียวนะ แค่นี้ก็หนาวแล้ว” เขาเสริม “ค่ายมือถือนี่คือ เอ่อ ทีโมบายล์”

“ของฉันก็เหมือนกัน ตรงไหนหรือ”

“ข้างๆ รูปหล่อสัมฤทธิ์พวกนั้นนะ”

เธอพยักหน้า หวังว่าจะมีแบตเตอรี่มากพอให้โทร. “แล้วคุณ...นี่ พวกคุณคนไหนพอรู้บ้างไหมว่ารถไถหิมะจะมาเมื่อไหร่”

ชายทั้งสองคนส่ายหน้า ดาร์บีไม่ชอบที่ตัวเองต้องยืนอยู่ระหว่างพวกเขา เพราะเธอต้องคอยหันไปมา

“ฉันว่าการถ่ายถอดสัญญาณฉุกเฉินล้มไปแล้ว” ชายอายุมากกว่ากล่าว พลางชี้ไปยังวิทยุเอเอ็ม/เอฟเอ็มยุคเก้าศูนย์ที่ตรงหิ้งๆ อยู่บนเคาน์เตอร์ต้นตอของเสียงซ่าๆ คล้ายแมลงที่เธอได้ยินนั่นเอง วิทยุถูกขังอยู่ด้านหลังประตูเหล็กม้วนรักษาความปลอดภัย “ตอนฉันมาถึงที่นี่ วิทยุเปิดรายงานการจราจรและประกาศของ บทฉ.<sup>5</sup> วนไปทุกสามสิบวินาที” เขาเสริม “แต่ตอนนี้เสียงบี๊ เสาส่งสัญญาณของพวกเขากำลังจะโดนหิมะถมไปแล้ว”

ดาร์บีเอื้อมมือผ่านตะแกรงเข้าไปดึงเสาอากาศให้ตรง ทำให้เสียงคลื่นแทรกเปลี่ยนโทนไป “ก็ยังดีกว่าบิง ครอสบี้ แหละ”

“ใครคือบิง ครอสบี้” คนที่หนุ่มกว่าถาม

“หนึ่งในวงบีเทิลส์นะ” คนที่แก่กว่าตอบ

“โอ้”

จู่ๆ ดาร์บีก็เกิดชอบชายที่แก่กว่าคนนี้ขึ้นมา และนึกเสียใจที่ตวาดไล่เขาเรื่องวายุพาย

“ผมไม่ค่อยรู้เรื่องดนตรีเท่าไร” ชายหนุ่มยอมรับ

“แหงล่ะ”

บนโต๊ะขนาดใหญ่ เธอเห็นไฟหน้าตาเย็นๆ สี่ลำรับหนึ่ง ดูก็รู้ว่าเป็นเกมโป๊กเกอร์เท็กซัสโฮลด์เอ็ม เอาไว้ผูกมิตรระหว่างคนแปลกหน้าสองคนที่ติดอยู่ในพายุหิมะด้วยกัน

เสียงชักโครกดังจากในห้องน้ำ

คนแปลกหน้าสามคน เธอนับ

เธอสอดโทรศัพท์ทักกลับลงไปในทางเกยขึ้น พลางรู้สึกว่ายาวทั้งคู่งคงจ้องเธออยู่ คนหนึ่งจากข้างหน้า อีกคนจากข้างหลัง

“ฉันชื่อเอ็ด” คนที่แก่กว่าเอ่ย

“แอชลีย์” คนที่หนุ่มกว่าบอก

---

<sup>5</sup> ESA (Emergency Services Agency) หน่วยงานบรรเทาเหตุฉุกเฉิน

ดาร์บี้ไม่ได้บอกชื่อตัวเอง เธอถองเปิดประตูหน้าและกลับออกไปยังความหนาวเย็นเยือกแข็งภายนอก เธอชูมือลงไปในกระเป๋าแจ็กเก็ตแล้วปล่อยให้ประตูเหวี่ยงปิดตามหลังเธอ ขณะได้ยินชายแก่กว่าถามคนหนุ่มกว่าว่า “เดี๋ยว นายชื่ออะไรหรือ ชื่อผู้หญิงนี่นะ”

เขาคาง “นั่นไม่ใช่ชื่อสำหรับผู้หญิงเท่านั้น—”

ประตูปิดลง

โลกภายนอกมีดลงภายใต้เงา ดวงอาทิตย์หายไปแล้ว เกล็ดหิมะที่โปรยปรายก็ดูระยิบระยับเป็นสีส้มเพราะแสงตะเกียงนอกอาคารเพียงดวงเดียวของศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ซึ่งเขวนอยู่ในถาดลักษณะจานแบนขนาดใหญ่เหนือทางเข้าประตู แต่หิมะล้างโลกดูเบาบางอยู่บ้าง แม้ว่าจะดีขึ้นเรื่อยๆ เธอก็ยังเห็นโครงร่างของยอดเขาที่อยู่ไกลๆ เป็นหินแหลมสูงที่ถูกปกคลุมด้วยต้นไม้ไปแล้วครึ่งหนึ่ง

เธอรู้ดีชิปเลื่อนกลิ่นลมขึ้นมาถึงคอ

รูปหล่อสัมฤทธิ์ของกลุ่มคนที่ชายหนุ่มคนนั้น – แอชลีย์ – พุดถึง ตั้งอยู่ทางใต้ของจุดพักรถ เลยเสาชงและพื้นที่ปีก निकออกไป ใกล้กับทางเบี่ยงที่เธอเพิ่งเลี้ยวมา แต่เธอแทบมองไม่เห็นพวกรูปหล่อสัมฤทธิ์จากตรงนั้น เห็นเป็นเพียงเงาร่างซึ่งถูกหิมะฝังไว้ครึ่งตัว

“เฮ้”

ดาร์บี้หันไป

แอชลีย์อีกแล้ว เขาปล่อยให้ประตูปิดตามหลัง แล้วยกเท้าก้าวสูงๆ ย่ำหิมะตามเธอมา “คือ...คือว่าตรงนั้นมีจุดเฉพาะที่ผมต้องไปนีน นั่นเป็นตำแหน่งเดียวที่รับสัญญาณได้นะ แล้วก็ได้แค่ขีดเดียวนะ คุณอาจจะส่งได้แค่ข้อความเดียว”

“แค่นั้นก็还好”

เขารู้ดีชิปเลื่อนโค้ด “ผมจะพาคุณไปเอง”

พวกเขาเดินตามรอยเท้าเก่าของแอชลีย์ไป แล้วดาร์บี้ก็สังเกตเห็นรอยเท้าพวกนั้นมีหิมะตกใหม่หลายนิ้วถมเพิ่มมาอีกครั้งหนึ่งแล้ว เธอสงสัยว่าเขาคิดอยู่ที่นี่มานานแค่ไหน แต่ก็ไม่ได้ถาม

ขณะออกห่างจากอาคาร เธอก็พบว่าจุดพักรถนี้ตั้งอยู่ริมผา เลยผ่นางข้างหลัง (ห้องน้ำ) ไป มองเห็นยอดไม้โอบกอบซึ่งบ่งบอกถึงหน้าผาชัน เธอมองไม่เห็นด้วยซ้ำว่าพื้นดินเริ่มลาดเทลงไปตรงไหน เพราะหิมะหนาที่ปกคลุมอยู่อำพรางภาพในแนวตั้งไว้ทั้งหมด ก้าวพลาดครั้งเดียวอาจถึงแก่ชีวิตได้ พืชพรรณบนนี้ก็ดูไม่เป็นมิตรพอกัน – ต้นสนดักลาสถูกลมแรงพัดกระซากจนมีรูปทรงน่าเกลียด กิ่งก้านของพวกมันแข็งทื่อและแหลมเป็นหยักๆ

“ขอบคุนคะ” ดาร์บีบอก

แอชลีย์ไม่ได้ยิน พวกเขาเดินโซซัดโซเซผ่านหิมะสูงถึงเอวไปเรื่อยๆ โดยทางเขนออกเพื่อทรงตัว บริเวณนอกทางเท้านี้หิมะสูงกว่า รองเท้าคอนเวิร์สของเธอเปียกชุ่มไปแล้ว และนิ้วเท้าก็ชา

“แล้วคุณใช้ชื่อแอชลีย์หรือ” เธอถาม

“ใช่”

“ไม่ใช่แอชหรือ”

“จะใช้ชื่อนั้นทำไมล่ะ”

“แค่ถามดู”

ดาร์บีขำเลิ่กกลับไ้มองศูนย์บริการนักท่องเที่ยวอีกคร้้ง แล้วเห็นร่างหนึ่งยืนอยู่ในแสงเรืองสีอำพันตรงหน้าต่างบานเดี่ยวของอาคาร เผาดูพวกเขาอยู่เบื้องหลังกระจกที่มีน้ำแข็งเกาะ เธอดูไม่ออกว่าเป็นชายคนที่แก่กว่าคนนั้น (เอ็ด) หรือใครที่เธอยังไม่ได้เจอ

“แอชลีย์ไม่ใช่ชื่อสำหรับผู้หญิงเท่านั้นนะ” เขาบอก ขณะที่ทั้งคู่อำล้งย่ำไป “เป็นชื่อที่ผู้ชายก็ใช้ได้”

“อ้อ แนนอนเลย”

“เหมือนแอชลีย์ วิลก๊ส ใน*วิมานลอย*<sup>6</sup>ไง”

“ฉันก็กำลังนึกถึงเรื่องนั้นพอดี” ดาร์บีตอบ รู้สึกดีที่ได้โกหกนิดหน่อย แต่กระนั้น ส่วนของความช่างสังเกตในสมองที่เธอไม่เคยตัดการรับรู้ไปได้

---

<sup>6</sup> *Gone with the Wind*

ก็ยังสงสัยว่า รู้จักหนังสือขนาดนั้น แต่กลับไม่รู้ว่เดอะบีเทิลส์เป็นใครนี่นะ

“หรือแอสลีย์ จอห์นสัน” เขาบอก “นักรักบี้ชื่อดังก้องโลก”

“คุณขึ้นมาเองมั้ง”

“เปล่านะ” เขาซื่อออกไปยังจุดห่างไกล “นี่คุณ มองเห็นยอดเขาเมลานีสด้วย”

“ว่าไงนะ”

“ยอดเขาเมลานีส” เขาดูเขินๆ “โทษที ผมติดอยู่ที่นี่มานานมาก แล้วก็ได้อ่านทุกอย่างในศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยวนะ เห็นภูเขาใหญ่ๆ ทางนั้นไหม มีคนตั้งชื่อภูเขาขึ้นตามชื่อภรรยาตัวเอง”

“น่ารักจัง”

“คงงั้น นอกจากเขาจะเปรียบว่าเธอเย็นชาและไม่น่าอยู่ด้วยละนะ”

ดาร์บี้หัวเราะเบาๆ

ตอนนี้พวกเขามาถึงรูปหล่อสัมฤทธิ์แช่แข็งแล้ว ทั้งกลุ่มเลย คงจะมีแผ่นป้ายบอกรายละเอียดว่ารูปหล่อพวกนี้มีความหมายอย่างไรอยู่ตรงไหนสักแห่งได้หิมะนี้แหละ งานประติมากรรมนี้ดูจะเป็นรูปของเด็กๆ ที่กำลังวิ่งเล่นกระโดดโลดเต้น และเล่นกัน เป็นรูปหล่อสัมฤทธิ์ซึ่งถูกเคลือบด้วยน้ำแข็ง

แอสลีย์ชี้ไปยังเด็กที่กำลังเหวี่ยงไม้เบสบอล “ตรงนั้น ช่างๆ เจ้าหนูนักเบสบอล”

“ตรงนี้เหรอ”

“ใช่ ผมรับสัญญาณได้ตรงนั้น”

“ขอบคุณนะ”

“แล้วคุณ...” เขาลังเล ชูมือไว้ในกระเป๋า “อยากให้ผม เอ่อ อยู่ด้วยไหม”

เงยกันไป

“รู้ไหม คือว่า ถ้าเกิดว่า--”

“ไม่” ดาร์บี้ยิ้มจากใจจริง “ฉันไม่เป็นไร ขอบคุณค่ะ”

“ผมก็หวังว่าคุณจะตอบแบบนั้น เพราะข้างนอกนี่หนาวจนใช้หัดเลย” เขาอวดรอยยิ้มสบายๆ แล้วเดินกลับไปทางดวงไฟสีส้ม พลังยกมือขึ้นโบก



ตามหลัง “ขอให้สนุกกับพวกเด็กผีนะ”

“ได้เลย”

เธอไม่รู้เลยว่ารูปหล่อลัทธิเหล่านี้ชวนให้ขวัญผวาแค่ไหน จนกระทั่งต้องอยู่กับพวกมันตามลำพัง เด็ก ๆ มีชิ้นส่วนขาดหายไป นี่เป็นสไลด์ของศิลปะที่เธอเคยเห็น - ประติมากรจะนำลัทธิติดก้อนโต ๆ มาหลอมให้เป็นงานเชื่อมที่ทั้งรอยต่อและช่องโหว่พิสดาร ๆ เอาไว้ ซึ่งขัดต่อความรู้สึกคนทั่วไป - แต่ในความมืดเช่นนี้ จินตนาการของดาร์บี้สร้างภาพความสยดสยองขึ้นมา เด็กชายทางซ้ายของเธอ ผู้กำลังเหวี่ยงไม้เบสบอลคือคนที่แอสลีย์เรียกว่าเจ้าหนูนักเบสบอล เขามีซีโครงไพล่ออกมาให้เห็น ส่วนคนอื่น ๆ กำลังโบกแขนเลียยาวที่ดูบิดเบี้ยว แถมเนื้อหนังยังงัวเหว่งเป็นหย่อม ๆ รวากับเป็นหย่อที่ถูกสุนัขพิตบูลขย้ำแล้วเหะจนเกือบถึงกระดูก

แอสลีย์เรียกพวกเขาว่าอะไรนะ *เด็กผี*

เขาอยู่ห่างออกไปยี่สิบฟุตแล้ว เกือบจะเป็นภาพเงาตัดกับแสงสีส้มของจุดพักรถ ตอนที่ดาร์บี้หันไปร้องเรียก “นี่ เดี่ยวก่อน”

เขาเหลียวกลับมา

“ดาร์บี้” เธอบอก “ฉันชื่อดาร์บี้”

เขายิ้ม

*ขอบคุณที่ช่วยฉันนะ* เธออยากบอกอย่างนั้น *ขอบคุณที่ใจดีกับคนแปลกหน้าอย่างฉัน* คำพูดเหล่านี้อยู่ในใจเธอ แต่ก็ไม่อาจเปล่งออกมาจริงๆได้ พวกเขาละสยดตาจากกัน แล้วชั่วขณะนั้นก็สลายไป...

*ขอบคุณนะ แอสลีย์-*

เขาเดินต่อไป

แล้วเขาก็หยุดอีกครั้ง ดูครุ่นคิด ก่อนจะพูดทิ้งท้ายว่า “คุณรู้ใช่ไหมว่าดาร์บี้เป็นชื่อผู้ชายนะ”

เธอหัวเราะ

ดาร์บี้มองเขาเดินจากไป จากนั้นก็ยืนพิงไม้เบสบอลของรูปหล่อลัทธิซึ่งอยู่ในท่าเหวี่ยงค้างกลางอากาศ แล้วยกไอโฟนขึ้นฟ้าท่ามกลางเกล็ดหิมะที่ตกลงมา เธอหยีตาขณะจ้องมุมซ้ายบนของหน้าจอ

ไม่มีสัญญาณ

เธอรออยู่เพียงลำพังในความมืด ที่มุมขวา แบตเตอรี่ของเธอลดเหลือหกเปอร์เซ็นต์ เธอเสียบสายชาร์จคาทิ้งไว้ในห้องซึ่งอยู่ห่างไปสองร้อยไมล์

“ได้โปรด” เธอกระซิบ “ได้โปรดเถอะ พระเจ้า...”

ยังคงไม่มีสัญญาณ เธออ่านข้อความของพี่สาวอีกครั้ง ขณะหายใจผ่านพื้นที่ล้นกระบอกกัน **ตอนนี้แม่โอเคอยู่.**

โอเค เป็นคำที่แย่ที่สุดในภาษาอังกฤษเวลาไม่มีบริบท เป็นสิ่งที่ไร้ความหมายสุดๆ โอเคอาจหมายความว่า มายา ผู้เป็นแม่ของเธอ อาการดีขึ้น หรืออาจหมายความว่าอาการของแม่แย่ลง และอาจหมายความว่าแม่... แค่อโอเคก็ได้

คนพูดกันว่าโรคมะเร็งตับอ่อนเป็นฆาตกรที่ลงมืออย่างรวดเร็ว เพราะความตายมักจะมาเยือนภายในไม่กี่สัปดาห์หรือไม่กี่วันหลังการวินิจฉัยโรค – แต่นั่นไม่ใช่ความจริงเลย มันใช้เวลาหลายปีกว่าจะลงมือฆ่า โรคนี้แค่ไม่แสดงอาการในระยะแรกๆ และซุ่มแบ่งตัวภายในร่างของผู้ป่วยโดยไม่มีใครเห็น ไม่มีภาวะดีซ่านหรืออาการปวดท้องปรากฏ จนกระทั่งสายเกินไป นี่เป็นความคิดชวนขนลุก มะเร็งอยู่ในร่างแม่ของเธอมาตั้งแต่สมัยดาร์บี้เรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย มันอยู่ตรงนั้นตอนเธอโกหกแม่เรื่องทำป้ายราคาของเชียร์ในกระเป๋าทือขาด มันอยู่ตรงนั้นตอนเธอขับรถกลับถึงบ้านตอนตีสามในคืนวันอาทิตย์ มันงจากยาไอซ์ขึ้นแล้ว ขณะสวมกำไลสีเขียวเรืองแสงบนข้อมือแล้วแม่ก็ปล่อยโฮที่เฉลียงหน้าบ้าน ด่าว่าเธอเป็นนางเด็กใจแตก เจ้าสัตว์ร้ายล่องหนตัวนั้นเกาะอยู่บนไหล่และคอยแอบฟังมาตลอด ขณะที่แม่ของเธอค่อยๆ ตายอย่างช้าๆ โดยที่ทั้งคู่ไม่รู้เลย

สองแม่ลูกคุยกันครั้งสุดท้ายในวันขอบคุณพระเจ้า พวกเธอโทรศัพท์โต้เถียงกันไปมานานกว่าหนึ่งชั่วโมง แต่เป็นสองสามวินาทีสุดท้ายที่ยังค้างคาใจดาร์บี้อยู่

แม่คือสาเหตุที่พ่อทิ้งเราไป เธอจำได้ว่าพูดแบบนั้น แล้วถ้าหนูกลับไปเลือกพ่อแทนแม่ได้ หนูคงเลือกแบบไม่เสียเวลาคิดเลย

ไม่เสียเวลาเหงาซวยคิดเลย มายา

เธอใช้นิ้วโป้งปาดน้ำตาที่จับตัวแข็งบนผิว แล้วหายใจออกไปในอากาศเย็นบาดจุก ตอนนีแม่ของเธอกำลังเตรียมตัวเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลยูทาห์เวลลีย์ แต่ดาร์บีก็กลับมาติดอยู่ที่จุดพักรถซ่อมซ่อซึ่งอยู่ลึกเข้ามาในเทือกเขาร็อกกีหลายไมล์

และเธอรู้ว่าตัวเองไม่ได้มีน้ำมันมากพอให้จอดบลูอยู่ที่นี่นานนัก อย่างน้อยศูนย์บริการนักท่องเที่ยวก็มีเครื่องทำความร้อนและไฟฟ้า ไม่ว่าเธอจะชอบใจหรือไม่ เธอคงต้องพูดคุยสัพเพเหระกับเอ็ดและแอสลีย์ รวมถึงใครก็ตามที่กดชักโครกนั้นไปก่อน เธอนึกภาพพวกเขา-กลุ่มคนแปลกหน้าในพายุหิมะ มาอาศัยที่หลบภัยร่วมกันในเทือกเขาเหล่านี้ เช่นเดียวกับคนงานเหมืองทองหรือผู้ตั้งถิ่นฐานเมื่อหลายศตวรรษก่อน- พวกเขาจะจับกาแฟจิตซิด ผัดกันเล่าเรื่องรอบกองไฟ และคอยฟังวิทยุกระต่อนกระแท่นเพื่อหาเบาะแสว่ารถไถหิมะจะมาถึงเมื่อไร บางทีเธออาจจะได้เพื่อนใหม่ทางเพชบุ้กสักสองสามคน และหัดเล่นโป๊กเกอร์ไปด้วย

หรือไม่เธออาจจะไปนั่งในรถฮอนด้า แล้วแข่งตายก็ได้

ทั้งสองทางเลือกดูเย้ายวนใจพอกัน

เธอเหลือบมองรูปหล่อสัมฤทธิ์ที่ใกล้ที่สุด “คืนนี้ต้องเป็นคืนที่ยาวนานแน่นอน” เธอดูไอโฟนเป็นครั้งสุดท้าย แต่ตอนนี้ก็หมดหวังกับจุดรับสัญญาณพิเศษของแอสลีย์ไปแล้ว เธอได้แต่เปลืองแบตเตอรี่และเสียงถูกหิมะกัดยู่ข้างนอกนี้

“เป็นคืนนรกแตกที่ยาวนานเลยละ”

ดาร์บีมุ่งหน้ากลับไปยังอาคารวานาปา รู้สึกเหมือนอาการไมเกรนอีกะลอกจ้องจะไล่จับตามขอบความคิดของเธอ หิมะล้างโลกก็ยิ่งโหมกระหน่ำอีกครั้ง บดบังเทือกเขาด้วยเกล็ดหิมะที่ถูกลมพัดพา กระแสลมแรงเร่งความเร็วขึ้นข้างหลังเธอ ทำให้ต้นสนลั่นเอี้ยดอ้าด และสะบัดแจ็กเก็ตของเธอจนตึง ขณะเดินกลับดาร์บีก็นับรถในลานจอดไปด้วยโดยไม่รู้ตัว- สามคัน และฮอนด้าของเธอ รถตู้สี่เทา รถกระบะสีแดง และรถที่ดูประหลาดไม่ออกอีกคัน ทั้งหมดถูกคลื่นน้ำค้างแข็งฝังไว้ครั้งคัน

ระหว่างทาง ดาร์บีตัดสินใจอ้อมผ่านลานจอดรถบริเวณที่รถกลุ่มเล็ก ๆ

มาติดอยู่ ไม่มีเหตุผลอะไรเลยจริงๆ ในคืนนี้เธอจะย้อนนึกถึงการตัดสินใจอย่างใจลอยครั้งนี้อีกหลายหนทีเดียว และได้แต่สงสัยว่าค่าคืนของเธอจะต่างจากเดิมอย่างไร ถ้าเธอเดินย้อนรอยเท้าของแอสลีย์กลับไปแทน

เธอเดินผ่านพาหนะที่เรียงแถวอยู่

คันแรกคือรถกระบะสีแดง มีถุงทรายอยู่ในท้ายกระบะ และโซ่รัดยางล้อ มีกองหิมะบนรถน้อยกว่าคันอื่นๆ แปลว่าเพิ่งมาถึงที่นี่ได้ไม่นาน เธอเดาว่าประมาณสามสิบนาทีก่อน

รถคันที่สองถูกฝังมิดจนดูไม่ออกว่าเป็นอะไรนอกจากกองหิมะ เธอดูสีของรถคันนี้ไม่ออกด้วยซ้ำ – เท่าที่รู้คือมันอาจเป็นถังขยะ หรืออะไรก็ตามที่กว้างและเป็นทรงกล่อง มันอยู่ที่นั่นมานานที่สุดในบรรดาสีคัน

คันที่สามคือบลู สอนด้า ซีวีก คูใจของเธอ รถที่เธอใช้หัดขับ รถที่เธอขับไปมหาวิทยาลัย และรถที่เธอเสียตัว (ทั้งหมดไม่ได้เกิดขึ้นในคราวเดียวกัน) ที่ปัดน้ำฝนซ้ายยังคงหายสาบสูญ กระเด็นหลุดไปในคันทางหิมะริมทางหลวงสายนี้ห่างลงไปหนึ่งไมล์ เธอรู้ว่าตัวเองโชคดีที่รอดมาถึงจุดพักนี้ได้

คันสุดท้ายคือรถตู้สีเทา

นี่เป็นจุดที่ดาร์บีตัดสินใจเดินตัดผ่านระหว่างรถที่จอดอยู่ แล้วขึ้นทางเท้าไปยังประตูหน้าของอาคารซึ่งอยู่ห่างไปราวห้าสิบฟุต เธอวางแผนว่าจะเดินแทรกระหว่างรถตู้และซอนด้าของเธอ เธอฟังประตูรถตัวเองเพื่อทรงตัว

ลายที่พิมพ์อยู่ด้านข้างของรถตู้คือตัวการ์ตูนจิ้งจอกสีส้ม เหมือนนิก โวลต์ บลอมๆ จากเรื่อง*นครสัตว์มหาสงคราม*<sup>7</sup> มันถือปืนยิงตะปูด้วยท่าทางเหมือนสายลับถือปืนพก คงเพื่อโฆษณาธุรกิจให้บริการก่อสร้างหรือซ่อมแซมอะไรสักอย่าง ชื่อของบริษัทถูกหิมะบังไปแล้ว แต่เห็นสโลแกนเขียนไว้ว่า **เราทำงานที่เริ่มไวจนเสร็จ** รถตู้มีหน้าต่างหลังสองบาน บานขวามีผ้าขนหนูบังอยู่ บานซ้ายไม่มีอะไรบังและสะท้อนแสงไฟตะเกียงเป็นเส้นขณะที่ดาร์บีเดินผ่าน และในแสงสะท้อนนั้นเอง เธอเห็นบางอย่างชัดๆ ภายในรถตู้

<sup>7</sup> *Zootopia*

นั่นคือมือข้างหนึ่ง

มือเล็ก ๆ เหมือนมือตุ๊กตา

ดาร์บีหยุดชะงัก พลันหายใจไม่ทั่วท้อง

มือน้อย ๆ กำวัสดุบางอย่างคล้ายกับตะแกรงอยู่เบื้องหลังกระจกที่มีน้ำแข็งจับ - นิ้วขาวซีดค่อย ๆ คลายออกทีละนิ้วในลักษณะไม่พร้อมเพรียงกันของเด็กที่ยังหัดควบคุมระบบประสาทของตนอยู่ - แล้วจู่ ๆ มือข้างนั้นก็ชักหายกลับเข้าไปในความมืด มองไม่เห็นอีกต่อไป เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นภายในสามหรือสี่วินาทีเท่านั้น ปลอ่ยให้ดาร์บีตกตะลึงจนพูดไม่ออก

ไม่จริงน้า

ภายในรถเรียบสงบ ไร้ความเคลื่อนไหวอีกครั้ง

เธอสืบท้าเข้าไปใกล้ขึ้น ใช้สองมือป้องบนหน้าต่างและเพ่งมองเข้าไปข้างใน ขนตาของเธอสั่นอยู่บนกระจกเย็นเฉียบ ภายในมืดจนแทบมองอะไรไม่เห็น ใกล้กับจุดที่มือเล็ก ๆ หายไป เธอเห็นแสงแวววาวสะท้อนจากหลอดโซเดียมสลัว ๆ สิ่งนั้นคือแม่กุญแจใส่รหัสแบบกลม แขนงอยู่บนงานเหล็กเส้นที่ขัดกันเป็นโครงตาข่ายซึ่งมือของเด็กกำอยู่เมื่อครูว์ ราวกับว่าเด็กคนนี้อยู่ในกรงสุนัข

จากนั้นดาร์บีก็หายใจออก - ซึ่งเป็นความผิดพลาด - เพราะกระจกกลายเป็นฝ้าจากลมหายใจของเธอ แต่เธอเห็นแล้วและไม่มีทางลบภาพนั้นออกไปได้

เธอก้าวถอยออกมา ทั้งรอยมือไว้บนประตูรถ รู้สึกว่าหัวใจเต้นในจังหวะที่รุนแรงขึ้นมาถึงคอ

มี...

มีเด็กคนหนึ่งถูกขังอยู่ในรถตู้คันนี้

## 20.17 u.

ดาร์บี กลับเข้ามาข้างใน

แอสลีย์เหลือบขึ้นมอง “ได้เรื่องไหม”

เธอไม่ตอบ

ตอนนี้เขานั่งเล่นไฟอยู่กับเอ็ดที่โต๊ะไม้ ผู้หญิงหน้าใหม่ก็อยู่ที่นี้ – ดูท่าจะเป็นภรรยาของเอ็ด – นั่งอยู่ข้างๆ เขา เธอเป็นผู้หญิงเจ้ากี้เจ้าการ วัยสี่สิบกว่าๆ ตัดผมทรงหมวกกันน็อก และสวมเสื้อคลุมปาร์กาสีเหลือง ยับๆ เธอกำลังสาละวนกับการจิ้มฟองอากาศการ์ตูนบนแท็บเล็ต เธอคือคนที่อยู่ในห้องน้ำก่อนหน้านี้

ขณะประตูเปิดตามหลัง ดาร์บีก็นับคนที่อาจเป็นผู้ต้องสงสัยได้สามคน ได้แก่ แอสลีย์ขี้จ้อ เอ็ดนัยน์ตาโตก และภรรยาแต่งตัวเน่ของเอ็ด แล้วรถตู้สี่เทาเป็นของใครล่ะ

พระเจ้าช่วย มีเด็กอยู่ในรถตู้ข้างนอกนั่น

ถูกขังอยู่ในกรงหรืออะไรสักอย่าง

ความจริงถ้าโถมใส่เธออีกครั้งในคราวเดียวกัน เธอรู้สึกถึงรสชาติของหอยนางรมดิบที่คอหอย ขาของเธออ่อนแรง เธอต้องนั่ง แต่ก็ไม่กล้าหนึ่งในสามคนนี้เป็นคนทำ –

“ดูให้แน่ใจนะว่าประตูปิดสนิทแล้ว” เอ็ดบอก

การเล่นไฟยังคงดำเนินต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แอสลีย์ดูไฟในมือแล้วชำเลืองมองด้านข้างไปยังเอ็ด “มีสีโปแดงไหม”

“โกฟิช<sup>1</sup> สองโพล่าล่ะ”

“ไม่มี”

ดาร์บีคิดว่ายังมีบางอย่างไม่ชอบมาพากล ตัวเลขไม่ลงตัว นอกจากรถของเธอแล้ว ข้างนอกยังมีรถจอดอยู่อีกสามคัน และมีผู้ต้องสงสัยสามคน

---

<sup>1</sup> เกมไฟที่ผู้เล่นเรียกไฟที่ตัวเองต้องการจากอีกฝ่าย หากอีกฝ่ายไม่มี ผู้เล่นจะบอกว่า “โกฟิช” ซึ่งหมายถึงให้ไปจั่วไฟเพิ่มมา